

Az inkák kincse

.....

Végre eljött az idő!

Elégedetten nézek szét. A falu még mély álomba merülve tárul szemeim elé, a hegycsúcsokat ködfátyol borítja.

A hideg reggeli levegő kispri a fáradságot a szememből, és vidáman lépkedek Pedro mögött.

A falubeli vének végre eleget tettek a kérésemnek. Bele se merek gondolni, mi történt volna ellenkező esetben. Hiszen alapvetően csak ezért utaztam ide Európából. Nem térhetek haza üres kézzel. Hogy nevettek volna a kollégák a szerkesztőségemnél!

Amikor bejelentettem, hogy az inkák titkának nyomára szeretnék bukkanni, hogy erről egy remek beszámolót készíthessek utazó rovatunk számára, senki sem vett komolyan. Mindenki ugratott, hogy ebből lehet csak néhány évszázad múlva lesz használható anyag, és hogy biztos vagyok-e a dolgomban. Mindenesetre nem hagytam magam eltántorítani a tervemből, így végül a főszerkesztő beleegyezett az utazásba, és megszerezte nekem a perui kiküldetéshez szükséges repülőjegyet.

Fontos, hogy szép fotókkal térj haza, és legkésőbb 3 hét múlva a szerkesztőségben légy!

Az olvasóink már várják a következő úti beszámolódat! – tette hozzá útravalónak, majd kedélyesen vállon veregetett.

Szinte az egész világot bejártam már, hogy máig rejtett titkokat fedezhessek fel. Voltam a piramisoknál és a nagy Szfinxnél Egyiptomban, több éjszakát töltöttem a Stonhenge körkörös elrendezett kőtömbjei között, hogy felfedezzem erejének mibenlétét. A múlt évben a maja-kultúrát kutattam Mexikóban és az Ayers-szikla történetét Ausztráliában.

Idővel egyfajta nyugtalanság fogott el, így kutakodásomat tovább folytattam.

Így bukkantam rá egy ősi iratra a “Nap gyermekeiről”, vagyis az inkák ősi népéről. Évezredekkel ezelőtt az indián inka nép virágzó kultúrával rendelkezett, mígnem a fehérek a 16. században szinte teljesen megsemmisítették őket, hogy kincseiket megszerezhessék.

Az iratban ez állt: *“az inkák őrizték az élet titkát. Háborúságba csak akkor léptek, ha ez elkerülhetetlen volt. Az erőszak helyett a szeretetre nevelés volt életük vezérelve. Az inkáknak ügyelniük kellett arra, hogy ez az elv megmaradjon tisztaságában.*

A földeket felosztották, melyet mindenki maga művelt. Nem volt szegénység, hiszen mindenkinek volt ruhája és élelme. Így eshetett, hogy a művészet, a szépség iránti érzékenységük az értelmes munkavégzéssel karöltve igazán hatalmas birodalom kialakulását tette lehetővé. Útvonalaik és titkos utcácskáik sűrű hálót alkottak, a birodalom 3000 kilométer hosszan húzódott hegyek és hágók felett, mocsarakon és folyókon át.

A mérhetetlen sok arany, melyet hatalmas mennyiségben termeltek ki a birodalomban, nem az emberek meggazdagodását szolgálta. Ruhák díszítésére, ékszerek és különböző tárgyak alapanyagaként használták, de mindenekfelett csodálatos palotáik és templomaik díszítését szolgálta. Sűrített napfényként tekintettek az aranyra. Az inkákat a “nap gyermekeinek” is nevezték, mivel a nap számukra az élet szimbóluma volt. Az inkák a fényben és a fényből éltek.”

E sorokat olvasva azonnal egyértelművé vált számomra, hogy Peruba kell utaznom. Minden vágyam az volt, hogy közelebb kerüljek az inkák titkaihoz.

Peruba érkezve egy helyi idegenvezető fogadott, aki segített eligazodni, hogy megtaláljam azt a helikoptert, ami végül egy ősi inka faluba vitt engem. A falu messze-messze minden civilizációtól, már-már elfeledve tárult elém egy fennsíkon. Ejtőernyővel a hátamon kiugrottam a gépből, és kellemes meglepetésekre csodálkozással és barátsággal fogadtak a helyiek.

A falu vezetője csendes figyelemmel hallgatta kérésemet, hogy jobban megismerhessem az inkák titkait. Mondandóm végeztével egy bólintással jelezte: kérésemet meghallgatta, a válaszra azonban várnom kell.

Ó, azok a várakozással teli napok! Folyton tépelődtem: vajon megkapom a jóváhagyásukat?

Míg a válaszra vártam, kérdezősködtem a falubeliektől, és örömet leltem benne, ha a helyi gyerekekkel beszélgethettem, akik kíváncsi szemekkel sereglettek körém.

Így tudtam meg, hogy Pedro, a legöregebb helybéli indián régi időktől fogva hosszú útra viszi a felnőttkor határához érő fiatalokat. Az út mindenkire nagy hatással volt, így nem csoda, hogy különös izgalommal fogadtam a falu vezetőjének döntését, miszerint Pedro lesz kísérőm az ősi inka útvonalak felfedezésekor.

Kísérleteim, hogy szóra bírjam Pedrot utazásunk kezdetén, rendszerint kudarcba fulladtak. Bármit is kérdeztem, kedves bólintással válaszolt, majd továbbhaladt. Megfogadtam, hogy rengeteg fotót készítek a digitális kamerámmal, és azzal is megelégszem, hogy Pedro hallgatag társaságában kell rójam e titokzatos ösvényeket. Arra az elhatározásra jutottam, hogy minden benyomásomat lejegyzem, hogy pontos útirajzot adhassák át olvasóimnak.

Túránk második napjáról ez áll hát jegyzetfüzetemben:

Pedro ereje és kitartása elképesztő. Ha ezt a tempót tartja, hamarosan kidőlök a sorból. Vadul száguldó hegyi patakokon gázolunk át, meredek kaptatókon, hegyeken és völgyeken át vezet az utunk, pihenni szinte sosem állunk meg. Hogy csinálja ezt ilyen idősen? Mindezt úgy, hogy nincs rajta hiperszuper túrabakancs, mint rajtam, csupán egy könnyű lábbelit visel.

Szárított kukoricakenyeret eszünk, szomjunkat a patakok tiszta vizével oltjuk. Már másodjára alszunk barlangban. Pedro megmutatta, hogyan lehet fűből és levelekből egészen kényelmes fekhelyet készíteni. Olyan kíváncsi vagyok, vajon milyen kincsekhez, ásatásokhoz vagy rejtett templomokhoz vezet.

A 3. nap estéje:

Még mindig alig lehet szavát venni! Hogy fogom így megtudni, merre van a célunk? Az egész kaland kezd kissé ijesztővé válni. Mire vállalkoztam? Fájdó izmaim minden lépésnél sanyargatnak, minden csontom fáj. Ma heves zivatarok voltak, így ruháim kellemetlenül nyirkosak.

A 4. nap estéje:

Együtt ülünk Pedróval a kis tűznél a csodálatosan tiszta csillagos égbolt alatt. Épp egy különös beszélgetést folytattam vele.

Bátorságomat összeszedve, így fordultam hozzá: Pedro, napok óta úton vagyunk, és még mindig sejtelmem sincs, merre tart az utunk és mi a célunk? Pedro mosolyogva csendesen így felelt.

- Meg fogod tudni.

Láttam a tűz fényében, ahogy bólint, egy időre megáll, majd így folytatja:

- Vajon az ösvény, amelyre a lábadat teszed, nem éppoly fontos-e, mint az utazás célja?

A kérdés zavarba ejtő. Nem is tudom, mit felelhetnék. Lassan leragadnak a szemeim a tűz mellett fekve.

Este az 5. napon:

Ma reggel egy patak partjához értünk. Tudtam, hogy utunk a túlparton folytatódik. Mégis tanácstalanul álltam a korhadtt fahíd előtt, melyet a szél és az időjárás viszontagságai annyira leromboltak, hogy lehetetlen volt tovább haladni rajta.

Pedro fürkészve pásztázta a környéket, majd kis idő múltán egy régi kenut húzott elő egy bokorból. Rejtekhelye olyan jó álcának bizonyult, hogy magamtól soha nem fedeztem volna fel.

A két evezőlapátot megragadva útnak indultunk. Egyenesen a túlpart felé eveztem, ám az áramlat nagy erővel sodorni kezdett minket. Dühödten kormányoztam, vagyis kormányoztam volna, de legtöbbször csak azt éreztem, hogy az áradat foglya vagyok, és tehetetlenül vergődök. Az evezőlapátot azonban nem eresztettem.

Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy Pedro mindvégig teljes nyugalommal, evezőjét maga elé fektetve ült a kenuban.

Miért nem teszel semmi? – kiáltottam rá haragomban. – Elsodródunk, hát nem látod?

Közben a kenu szélesebben száguldott tovább. Pánik lett úrrá rajtam. Hogyan haladhatnánk tovább az úton, ha ilyen messze sodródunk tőle?

Pedro megvárta, míg az áramlat sebessége alábbhagy – ez számomra óráknak tűnt –, majd evezni kezdett a túlpart felé.

Amikor kikötöttük a kenut, Pedro csak ennyit mondott: időben megérkezünk, ne aggódj feleslegesen. Lehetetlen letérni az útról.

Kétségbe vagyok esve! Folyton talányokban beszél! Talán valami gond van a fejével? Felfoghatatlannak tűnik számomra, hogyan érhetjük el a célunkat, bárhol is legyünk most.

A 6. nap estéje

Ezt a napot soha nem fogom elfelejteni! Mindent le kell jegyeznem, hogy olvasóimnak továbbadhassam ezt a különös élményt. Vajon el fogják hinni ezt a történetet?

Ma délután egy szakadék mentén, csúszós meredek ösvényen vitt az utunk. Lefelé pillantva folyton szédülés fogott el.

Egyszeriben csúszni kezdtem. Az utolsó pillanatban sikerült egy ágban megkapaszkodnom. Teljesen megdermedtem a rémülettől. Levelek és ágak halk ropogására lettem figyelmes.

A lábam előtt egy kígyót pillantottam meg. Nyelvét ki-kiöltve félelmetesen sziszegett felém. Szerencsére Pedro rövidesen hozzám sietett.

Így szólt: - most légy nagyon nyugodt! Ne mozogj! Meg sem tudtam mozdulni, engedelmeskedtem. Ezernyi gondolat cikázott át a fejemben:

A kígyó mérge biztosan azonnal megöl. Ó, hát így kell véget érnie a nagy kalandomnak?

Homlokomra verejtékcseppek ültek ki, fogaimat összeszorította a félelem.

Az élet kiáltása harsant fel bennem.

Pedro lassan közeledett. A kígyó ekkor felé fordult. Akár egy lassított felvétel, úgy éreztem a történeteket. Pedro felemelt egy botot és a kígyó felé nyújtotta, aki azonnal rátekeredett. Pedro óvatos mozdulattal a bokorba emelte az állatot, aki azon nyomban továbbállt.

Egészen zsibbadtan követtem Pedrót. Térdeim reszkettek, mint a kocsonya.

Kisvártatva egy olyan mellékúthoz értünk, ami elvezetett minket a szurdoktól, és hamarosan egy napsütötte völgyhöz érkeztünk. A fűre vettem magam és hálásan néztem a ragyogó napra. Milyen értékesnek tűnt abban a pillanatban saját apró létezésem, mely kicsivel korábban milyen hirtelen véget érhetett volna.

Sokáig feküdtem ott, és különös gondolatok jártak a fejemben. Eddigi életem ezernyi kép formájában tolult elém.

Mit kezdtem az életemmel? Jól használtam-e? Mit kezdek a hátralévő időben? Ki vagy mi határozza meg az emberi élet kezdetét és végét? Ezernyi kérdés cikázott a fejemben, míg végül kimerülten álomba merültem.

Amikor felébredtem, észrevettem, hogy Pedro betakart közben könnyű takarójával. Meleg hangon így szólt hozzám:

“Ezeket a saját létezésünkre vonatkozó kérdéseket mi, emberek gyakran figyelmen kívül hagyjuk. Vagy egyszerűen nem is érzékeljük őket, mert másra figyelünk.”

De tudd: fontos az életed. Nagyon fontos vagy. Te állsz az első helyen, majd a többiek. Ez igazán önzően hangzik, nem gondolod? Nem így van azonban. Ha te magad rendben vagy, minden ember felé kisugárzod a fényed.

A 7. nap estéje:

Ma pihenőnap volt. A virágos mezőn ugrándozva úgy éreztem magam, akár egy boldog kisgyerek. A patak mellett fekvő apró, ugrándozó halakat láttam,

megcsodáltam néhány színes békát és sokat gyönyörködtem a tiszta kék égboltban.

Belülre figyelve mintha azon kaptam volna magam, hogy már nem sietek annyira az inkák titkának felfedezésére. Vajon mi történik velem?

Holnap mindenesetre folytatódik az utunk.

8. nap, délben, magasan egy hegycsúcson:

Milyen csodálatos itt! Egy lélekkel sem találkoztunk eddig és most nagyon élvezem a csendet. Ritkán érzem a vágyat, hogy beszéljek. Mintha egy új világ nyílt volna meg előttem.

A 9. nap éjszakája

Folytatjuk utunkat tovább és tovább. Mit is írhatnék? Egy ezidáig ismeretlen békére leltem magamban. Hogy mikor érünk utunk végéhez?

Nem számít.

A 10. nap estéje:

Egy dolog zavart ma. A környék ismerősnek tűnt. Gyakran pillantottam kérdően Pedro felé. Ő azonban hallgatott. Amint a hegyek a csodálatos naplementében ragyogtak, egy faluhoz közeledtünk.

A mi falunkhoz!

Visszatértünk túránk kiindulópontjához! Valójában alig lepődtem meg. Megértettem.

Utazásunk célja nem egy rejtett város felkutatása volt, nem az inkák titokzatos városainak felfedezése. Nem. Utazásom célja én magam voltam.

Megértettem.

A legnagyobb titok, az élet titka, az emberekben rejlik!